

Tills vi möts igen

Det är som om jag har vunnit en Oscar, fast jag egentligen borde vara ledsn. Min tid på City är slut. Jag har skrivit i tidningen bra länge, ända sen starten för fyra år sen faktiskt. Det har varit slitsamt att leverera ord, med rätt omfång, i tid och med knorr. Och det har varit en fantastisk upplevelse, ett privilegium få förunnat, att få skriva om vad jag vill, för en allt större läsekrets.

Nu står jag här på podiet, greppar statyetten och måste utbrista: Tack! Tack för allt! För uppslag och för synpunkter, för små uppskattningsbevis och personliga brev. För långa, allvarliga telefonsamtal i sakfrågor, om politik och ensamhet. Och för diskussionerna som uppstod i SL:s rastlokaler, och svarsmålen jag där blev skyldig mina kollegor. Tack för vykort, och uppskattande och arga mejl! Tack till dig som hittade min stulna bil som jag skrev om! Och tack alla ni som klev ombord just på min buss och sa: "Hej! Vad bra du skriver!"

Många kanske tror att en kolumnist i tid och otid blir dunkad i ryggen, men det är inte sant. Det är ett ensamt jobb att skriva. Som frilans gör du det dessutom i enskildhet, kanske hemma i köket, utanför den arbetsgemenskap som de övriga på redaktionen upplever. Chefen har inga synpunkter. Jag mejlar mina texter ut i rymden.

Att ibland få höra att man är bra på det man gör leder till att det blir lättare att fortsätta. För visst kan man undra om det är värt det. Som när man får hatbrev. Anonyma förstås. Har du fått det någon gång? Jag brukar nonchalera dem, men inte när jag har haft en dålig dag. Då är det tunga puckar att ta. Någon har läst min kolumn och uppfyllts av förbittring. Inte mot texten, utan mot mig som person, att jag finns över huvud taget. Denne någon har sedan bemödat sig med att ta reda på min adress, skrivit ett utstuderat påstående som skulle brottsrubriceras som förtal, gått till en kiosk, köpt ett frimärke, klistrat det på kuvertet och lagt det på brevlådan. Touché!

Fast tack för det också förresten! För hatbreven! Ordet är fritt och jag kan när jag vill låta DNA-testa min post. Tack Sverige för den mångfald som florerar här och för att lagstiftningen skulle stå på min sida! Ett särskilt tack vill jag rikta till City och Mikael Nestius, som gav mig förtroendet och aldrig censurerade en rad. Tack också till alla vänner och ovänner som jag genom åren har använt mig av i mina texter, med deras godkännande eller ej! Jag ber om ursäkt om jag har sårat någon, men ber inte om ursäkt för mina texter. De uppstår, läses och går till pappersinsamlingen. Alla är utbytbara och ändå ingen. På återseende alltså! Väl mött på en annan plats i tillvaron!

© Tina Messing oktober 2006

Sista kolumnen i Stockholm City